

VAPAUS, II

Pekka Ervastian esitelmä 20.5.1929

Helluntai-ihmeestä alkoi kristillisen seurakunnan historia. Helluntaina syntyi ensimmäinen kristillinen yhdyskunta, ja sentähden voimme syystä sanoa, että se on koko kristikunnan ja kristillisen kirkon alkutapahtuma. Olemme tottuneet täällä kristikunnassa nimittämään sitä helluntai-ihmeeksi, koska se esitetään ihmetapahtumana, sangen merkillisenä ja hämmästyttävänä ihmetapahtumana. Apostolien Teoissa kerrotaan, kuinka apostolit olivat kokoontuneet helluntaina, ja suuri tuulispää kävi ja taivaasta laskeutui tulisia kieliä yksi kuhunkin apostoliin ja ensimmäisiin opetuslapsiin, jolloin he täytyivät Pyhällä Hengellä. Ja se, mitä kertomuksessa on painostettu erikoisena ihmeenä, on, että kun apostolit ja Pietari etunenässä alkoivat puhua, niin kansaa kerääntyi paljon ja siinä oli ihmisiä, jotka puhuivat eri kieliä eivätkä ymmärtäneet arameankieltä, jota apostolit puhuivat, mutta kuitenkin he käsittivät kaikki apostolien puheet ja ajattelivat: „tämä on merkillistä, nuo miehet puhuvat minun kieltäni.“ – Tätä olemme tottuneet pitämään erikoisena ihmeenä.

Tuossa kertomuksessa on jotain, joka herättää meidän huomiotamme, hämmästyttää meitä. Helluntaina oli Pyhän Hengen juhla, Pyhän Hengen vuodatuksen juhla, ja kristikunta alkoi Pyhän Hengen vuodatuksella. Ja tämä Pyhän Hengen läsnäolo vaikutti sen, että apostolit ja opetuslapset puhuivat jokaisen läsnäolijan omalla kielellä. Jos emme ota tätä ymmärtääksemme sanallisesti, että kukin apostoli olisi yhtäaikaan voinut puhua monella eri kielellä, niin voimme ymmärtää sen niin, että ainakin apostolien puhe oli sitä laatua, että nekin, jotka eivät osanneet heidän kieltään, luulivat ymmärtävänsä heidän puheitaan. Tämä suorastaan fyysillisenä tapahtumana ei ole aivan ainutlaatuinen, sillä semmoista on voinut tapahtua. Olin itse

kerran läsnä eräässä suuremmassa teosofisessa kokouksessa ja siellä kun käytettiin eri kieliä tietysti, kun oli eri kielisiä ihmisiä kokouksessa läsnä, niin yhden ihmisen puheen, joka oli pidetty kielellä, joka ei ollut tuttu, olivat useat ymmärtäneet, vaikka eivät osanneet selittää, miten. Ja he lisäsivät vielä minulle siitä puhuessaan, että nyt heille oikein selvisi, mitä tarkoitetaan Uudessa Testamentissa tuolla helluntai-ihmeellä, sillä tämä oli heistä kuin helluntai, kun he ymmärsivät puhetta, joka oli toisella kielellä, kuin heidän omansa. Ja he selittivät sen puheen sisältöä.

Se oli siis jonkinlainen helluntaitapahtuma, joka ainakin muistutti ensimmäistä helluntaitapahtumaa ja saattaa sen realistisesti käsitettäväksi. Mutta minä en suinkaan rajoittuisi käsittämään ensimmäistä helluntaitapahtumaa ainoastaan tällä tavalla, sillä kun tuossa kertomuksessa sanotaan, että kaikki käsittivät, ymmärsivät apostolien puhetta, niin siihen kätkeytyy, että se, mitä apostolit puhuivat, oli niin yleisinhimillistä, että kuka tahansa saattoi sen ymmärtää. Jos ajattelempa noita aikoja ja olosuhteita Juudan maassa, niin silloin muistamme, että uskonto oli siellä erittäin kansallinen, ei se uskonto kelvannut eikä sitä saanut antaa toisille kansoille. Ei juutalainen voinut myydä sitä muille, sillä vaikka joku olisi kääntynyt Juudan uskontoon, ei hän silti ollut juutalainen. Ja sama ilmiö oli muualla, kaikki ymmärsivät, että uskonto oli kunkin kansan pyhää omaisuutta. Mutta nyt helluntaina tapahtui, että apostolit puhuivat asioista, jotka olivat yläpuolella tätä kansallista uskontoa, ne olivat enemmän yleisinhimillisiä, yleismaailmallisia.

Ja sitten meidän huomiomme kiintyy siihen, mikä se Pyhä Henki oli ja on, joka täytti apostolit, että jotkut sanoivat heistä, että he olivat täynnä makeaa viiniä. Mikä oli se inspiratio? Jeesus oli sanonut: „Minä lähdän pois, että voisin lähettää teille parakleetin, Pyhän Hengen, joka muistuttaa teille, mitä olen puhunut.“ Jeesus oli kuollut, ja Hän antoi nyt opetuslapsilleen Pyhän Hengen. Tämä käy ilmi Uuden Testamentin kertomukses-

ta. Mikä oli se Pyhä Henki siis? Jeesus ei antanut sitä eläessään, vaan lähetti sen kuolemansa jälkeen. Sanotaan Johannes Kastajasta, että hän oli täynnä Pyhää Henkeä, hän syntyi ja kasvoi Pyhässä Hengessä. Mutta jos muistamme, niin Johannes Kastaja itse sanoi: „Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella. Minä en kykene sitä tekemään. Se, joka tulee minun jälkeeni, on minua niin paljon suurempi, etten kykene Hänen kengännauhojaan avaamaan. Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä.“ Meidän on pidettävä mielessä, että Johannes Kastaja kastoivat uusia kristittyjä vedellä, ei Pyhällä Hengellä: he tekivät samoin kuin Johannes Kastaja, ensimmäiset kristityt ja apostolit olivat kuin Johannes Kastajan asemassa. Ja Jeesuksesta sanotaan nimenomaan, ettei Hän ketään kastanut vedellä, mutta Johannes Kastaja ja ensimmäiset kristityt kastoivat vedellä, kuten pitkin matkaa kristikunnassa on tehty.

Näin ollen meidän tietysti tekee mieli kysyä: mikä oli kastaminen vedellä ja mikä Pyhällä Hengellä ja tulella kastaminen? Jeesus sanoi Nikodemukselle, kun tämä tuli yöllä Hänen luo: „Ei voi kukaan tulla taivastenvaltakuntaan, ellei hän synny vedestä ja hengestä.“ Sillä voi olla useamman laatuista okkultisia merkityksiä, mutta silmiinpistävä on se, että ihmisen pitää uudestaan syntyä veden kasteesta, mutta silloin hän ei tule taivastenvaltakuntaan, vaan vasta sitten, kun hän syntynyt hengestä. Jeesus sanoo Johannes Kastajasta, että hän on suurin ihmisistä, mutta pienin taivastenvaltakunnassa on suurempi kuin Johannes Kastaja. Johannes Kastaja ei ollut taivastenvaltakunnassa. Taivastenvaltakuntaan saattoi tulla ainoastaan se, joka oli kastettu vedellä ja hengellä, ja hengellä saattoi kastaa ainoastaan Jeesus. Kun luemme kirjoituksia Uudesta Testamentista, tulee meille selväksi, että kristitty todellisessa merkityksessä ei ole se, joka on kastettu vedellä ainoastaan, vaan joka kastetaan vedellä ja hengellä. Ihminen tulee siis ensiksi, kun hänet vedellä

kastetaan, Johannes Kastajan asemaan, mutta sitten Johannes Kastaja pääsee vielä eteenpäin siihen kohtaan, missä apostolit olivat, että hänet kastetaan Pyhällä Hengellä ja tulella. Silloin ihminen tulee todella kristityksi, kun hän on saanut veden ja hengen kasteen, silloin hän on astunut taivastenvaltakuntaan, johon kaikkien kristittyjen pitää kuulua. Niinkuin Jeesus sanoi eläessään: „Nyt taivastenvaltakunnan portit ovat auenneet minun kauttani, nyt voitte pyrkiä siihen. Mutta siihen ei riitä, että olette vedellä kastetut, vaan teidän täytyy olla myös hengellä kastetut.“ – Ja meidän pitää muistuttaa mieleemme, mitä on vedellä ja hengellä kastaminen.

Vedellä kastaminen, sehän on ulkonaisesti katsoen symbolinen teko, joka on symbolina siitä, että ihmisessä tapahtuu mielenmuutos, hän jättää sen elämän, jossa on tähän asti elänyt ja alkaa uutta elämää. Sitä symbolisoi ulkonainen vedellä kastaminen. Vedellä kastaminen ei merkitse mitään, jos pientä lasta kastetaan ja sanotaan, että sillä hän on tullut kristilliseen seurakuntaan. Semmoista taikaa ei voi kuolemattomalle hengelle tehdä, ei ketään voi tehdä kristityksi, vaan siksi täytyy tulla. Ei pientä lasta eikä ketään, joka ei ymmärrä, voi kastaa kristityksi. Ihmissielua, olentoa, joka ei tiedä, mitä on kysymys, ei voi edes vedellä kastaa. Mutta vedellä kastaminen edellyttää ja se symbolisoi, että ihminen on herännyt ja kääntynyt, hänessä tapahtuu mielenmuutos, hän jättää vanhan elämän. Johannes Kastajan luo tuli monenlaisia ihmisiä, jotka kysyivät: mitä meidän pitää tehdä? Kun ihminen tekee tällöisen kysymyksen, silloin hän on huomannut, ettei hänen elämänsä ole niin epätsekäs, jalo, täydellinen ja pyhä, että se häntä tyydyttäisi. Hänellä on sielunvaivoja, omantunnontuskia, hän tahtoisikin elää toisella tavalla, hänen omatuntonsa sanoo: sinä olet rikkonut, sinun pitää alkaa uutta elämää. Ja hän saa kuulla: tuolla Jordanin luona elää merkillinen mies, joka syö ainoastaan ruohoja ja on puettu kamelin karvoista tehtyyn pukuun. Ja tuo ihminen lähtee Jordanin rannalle kuuntelemaan merkillisen miehen puhetta. Ja

Johannes Kastaja seisoo siellä merkillisenä profeettana puhuen ihmisten väärästä elämästä, siitä väärästä pohjasta, jolle ihmisten elämä on rakennettu. Ja kuulijoissa käy kuin mahtava liikutus, he tahtovat jättää vanhan elämän ja alkaa uutta. He tuntevat hengessään tuommoisen päätöksen: he heittävät synnin ja pahan ja valheen, he alkavat uutta, puhdasta, pyhää elämää. Ja he menevät Johannes Kastajan luo kastettaviksi, ja hän kastaa ja varoittaa heitä: „Älä enää tee pahaa, sovita kaikki, mitä olet rikkonut.“ Sillä tavalla hän puhuu. Ja he tuntevat, kuinka suuri vaikutus virtaa Johanneksesta veden kautta heihin. Vakavina, lujina, konsentroituneina lähtevät he pois sieltä, he koettavat nyt elää kuin oikeat ihmiset.

Ja mehän huomaamme evankeliumeista, kuinka silmiinpistäviä vääryyksiä silloin tehtiin. Meidän aikanamme ei ole enää semmoista väkivaltaa, kiskomista ja raakuutta, että yksilö niin voisi huomata oman raakuutensa. Nykyisissä yhteiskunnissa kaikki on komplisoitumpaa. Mutta silloin, kun ihminen tuli sen huomaamaan, hän todella meni pois ja alkoi uutta elämää. Siis ihmisestä, joka ei ollut täysin siveellinen, tuli siveellinen ihminen. Ihmisestä, joka oli sielultaan kasvattamaton, sivistymätön tuli kulttuuriolento, joka ei tahtonut mitään väärää tehdä. Ja jos me aivan silmät auki arvostelemme kristikuntaa, täytyy meidän sanoa, ettei meidän kristikuntamme suinkaan ole edes tähän asteeseen noussut. Eivät kaikki meidän kristikuntamme yksilöt kaikissa kristikunnan kirkoissa ole täysin siveellisiä ihmisiä, jotka eivät mistään hinnasta tekisi väärää, päinvastoin kaikki intohimot riehuivat meidän kristikunnassamme, niinkuin aina ovat riehuneet. Täällä ajatellaan paljon muuta, kuin ettei tulisi vääryyttä tehtyä. Täällä tahdotaan päästä valtaan ja kunniaan ja yhteiskunnalliseen asemaan, täällä ovat ihmiset personallisten intohimojen vallassa. Tietysti niitä ihmisiä on meidän päivinämme paljon enemmän kuin silloin, jotka tahtovat tehdä oikein. Kristikunta on monessa suhteessa edellä entisiä aikoja, ja tuo personallinen morali on kyllä kehittyneempi kuin

ennen, suurin piirtein ajatellen, mutta eivät sittenkään meidän kristikuntamme yksilöt vastaa läheskään kaikki Johannes Kastajan kuvaa oikeasta ihmisestä, eivätkä täytä sitä mittaa, jota Johannes Kastajan seuraajat koettivat täyttää. Sentähden meidän täytyy hämmästyksellemme sanoa: jos emme ole Johannes Kastajan tasolla kristikunnassa, kuinka olisimme kristityitä siinä oikeassa mielessä, jota Jeesus Kristus tarkoitti, että meidän pitäisi olla syntyneitä hengestä, jotta voisimme tulla taivastenvaltakuntaan. Meillä ei ole oikein käsitystä siitä, mitä hengestä syntyminen on ja mikä Pyhä Henki on.

Kun nyt ajattelemme ja muistamme, niin evankeliumissa nimenomaan puhutaan Pyhästä Hengestä helluntain yhteydessä sekä myös Jeesuksen kasteen yhteydessä. Johannes Kastaja ilmoitti, että se, joka tulee hänen jälkeensä, kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja kun Jeesus antoi Johanneksen kastaa Hänet, niin kerrotaan, että taivaat aukenivat. – Jeesus näki sen, mutta on otaksuttavaa, että Johannes Kastaja myös näki – Pyhä Henki laskeutui kyyhkysen muodossa Jeesuksen yli ja ääni kuului taivaasta: „Sinä olet minun rakas poikani, jonka tänään olen synnyttänyt.“ Ei ole ajateltavissa, että Jeesus olisi siitä kertonut, jos ainoastaan Hän olisi kuullut ja nähnyt. Siis Johannes Kastaja myös näki sen. Mutta sitten puhutaan Pyhästä Hengestä myös, kun sanotaan, että Johannes Kastaja oli täynnä Pyhää Henkeä nuoruudesta saakka, sekä myös, kun kerrotaan, kuinka Elisabetin, Johanneksen äidin, luo tuli Maria, Jeesuksen äiti, silloin, kun Elisabet kantoi Johannesta kohdussaan, jolloin pieni sikiö Elisabetin kohdussa vavahteli ilosta ja täyttyi Pyhällä Hengellä ja myös Elisabet täyttyi. Kun enkeli Gabriel ilmestyi Marialle ja sanoi: „Sinä, Jumalan armoitettu, olet synnyttävä Jumalan Pojan“, ja Maria kysyi: „Miten minä olen synnyttävä pojan, kun en miestä vielä tunne?“ – niin enkeli sanoi: „Pyhästä Hengestä sinä tulet raskaaksi.“ Tämä paikkahan muuten on synnyttänyt paljon väärinkäsityksiä.

Miksi Johannes kastoi ainoastaan vedellä ja miksi ainoastaan Jeesus saattoi kastaa Pyhällä Hengellä? Meidän täytyy heti ymmärtää tämä niin, että Johannes Kastaja, joka oli täynnä Pyhää Henkeä, itse eli Pyhässä Hengessä, hän ei saattanut sillä kastaa, hän ei voinut auttaa toisia ihmisiä siihen samaan tilaan, jossa hän itse oli, hän vaan saattoi auttaa ihmisiä valmistamaan itseään siihen tilaan, jossa hän oli. Ei koskaan opetuslapsi voi olla yläpuolella opettajaansa; jos opetuslapsi nousisi opettajan tasolle, ei hän olisi opetuslapsi enää. Siis Johannes Kastaja ei voinut antaa ihmisille aivan sitä sielullisesti, sisäisesti, mitä hän itse oli, hän antoi heille sitä, joka saattoi vetää heitä heidän omalla työllään ja ponnistuksillaan siihen, jossa hän oli. Vaikka Johannes Kastaja eli Pyhässä Hengessä, ei hän voinut antaa sitä toisille, hän ainoastaan kastoi vedellä, saattoi siis toisia pyrki-mään siveelliseen elämään, luopumaan pahasta. Mutta Jeesus Kristus saattoi kastaa Pyhällä Hengellä. Hän oli yläpuolella Johannes Kastajaa, sentähden Hän saattoi vetää ihmisiä Johannes Kastajan asemaan, Hän saattoi tehdä heistä Johannes Kastajan arvoisia ihmisiä, jotka voisivat pyrkiä eteenpäin. Ja Johannes Kastaja pääsi taivastenvaltakuntaan juuri sillä, että hän oli täynnä Pyhää Henkeä ja teki sitä työtä, mitä teki. Hänhän kuoli marttyyrina, ja se oli yhteydessä semmoisen sisäisen kehityksen ja tapahtuman kanssa, että hän astui taivastenvaltakuntaa. Ei kukaan voi astua kuoleman jälkeen taivastenvaltakuntaan, ja Johannes Kastaja astui siihen marttyyriudessaan. Jeesus, joka oli yläpuolella Pyhän Hengen tilaa ja asui uudessa tilassa, Jumalan Pojan tilassa, siinä vihkimyssarjassa, arvossa, jota nimitetään kosmillisen Kristuksen vihkimykseksi. Hän oli siinä Jumalan Pojan tilassa syntyessään, oli täydellisesti voittanut Pyhän Hengen asteet, Hänen oma kehityksensä vei Hänet Isän luo, Hän saattoi nostaa ihmisiä Pyhän Hengen tilaan, johdattaa heitä siihen, että he siitä menisivät eteenpäin.

Ja nyt me siis voimme täydellä syyllä kysyä: Mikä on tuo Pyhä Henki ja Pyhän Hengen tila ihmisellä? Mitä se on, että

ihminen täyttyy Pyhällä Hengellä? Mitä se tarkoittaa? Sehän on silloin samaa, kuin olla kristitty, siis Jeesuksen oman määritelmän mukaan ihminen, joka on taivastenvaltakunnassa. Mitä se oli, että Maria tuli raskaaksi Pyhästä Hengestä ja Jeesus sitten saattoi hänen kauttaan syntyä? Ne asiat me ymmärrämme, jos vähän ajattelempa meidän ihmisten tulemistä ja syntymistä tänne maailmaan ja meidän olemistamme täällä, mitä me ihmiset olemme. Niistä asioista on paljon puhuttu ja jokainen on niistä paljon lukenut. Minä tahdon huomauttaa nyt ainoastaan yhdestä asiasta, parilla sanalla valaista tuota ihmisten syntymistä tänne maailmaan, siitä sitten meille myöskin selviää, mitä nuo muut syntymiset, vedestä ja hengestä syntymiset ovat. Kun koulussa luettiin kristillistä dogmatiikkaa, silloin luettiin muun muassa, niinkuin varmaan muistatte, että kristilliset teologit, pohtiessaan ihmissielun syntymää, eivät ole voineet sitä täysin ratkaista, mutta ovat viitanneet kolmeen mahdolliseen selitykseen siitä. Nämä kolme selitystä ihmissielun syntymisestä eli genesiksestä ovat: ensimmäinen, kreatsianinen teoria, jonka mukaan Jumala luo ihmiselle sielun samalla, kun hän syntyy maailmaan. Toinen tämmöinen kristillinen, teologinen teoria on, että jokaisen ihmisen sielu on ollut olemassa ennen syntymistä siinä merkityksessä, ettei Jumala luo joka kerta, kun ihminen syntyy maailmaan, sielua, vaan Jumala on luomisaamuna, samana päivänä luonut kaikki inhimilliset sielut ja nämä sielut odottavat jonkinlaisessa taivaassa syntymisvuoroaan. Aina, kun ihmislapsi syntyy maailmaan, taivaasta tipahtaa sielu tänne. Kolmas teologinen teoria on se, että ihmisen sielu on syntyisin vanhemmista, vanhemmista siis sielu periytyy lapseen. Minä olen siis saanut isältäni ja äidiltäni sielun, ehkä jotkut määrittelevät, että isältä kulkee perintönä sielu lapseen. Ja muistan, että meidän opettajamme sanoi meille, että tämä teoria on lähinnä meidän järkeämme, mutta kyllä kai Jumala siinä myötävaikuttaa, sillä ei isä voisi jättää kuolematonta sielua. Kun nuorina niistä kuulimme, tuntuivat ne äärettömän oppineilta ja merkillisiltä, eikä niistä

tullut viisaammaksi. Kun jälleensyntymisopin valossa ymmärrämme niitä ja kun olemme tehneet niistä kokemusperäisiä havaintoja, niin koko juttu sielusta on esiintynyt toisessa valossa. Mehän olemme saaneet selväksi, että kun ihminen syntyy maailmaan, tapahtuu todella kyllä monenlainen vaikutus. Emme silloin ota lukuun ollenkaan sitä seikkaa, että se sielu, joka syntyy, on luonnollisesti kauan ollut olemassa, ei sitä luoda silloin, sen alkusynty on joku aivan toinen asia, mutta se prosessi, jonka kautta tuo sielu, tuo lapsi, syntyy maailmaan, on kyllä monipuolinen. Ja semmoinen on koko tämä syntymisjuttu, että voisimme sanoa: kaikki nuo teologiset teoriat pitävät omalla tavallaan paikkansa, kun oikealla tavalla ymmärtää asiat. Kreatsianinen teoria merkitsee sitä, että ihmissielut ovat lähteneet Jumalasta, eivät yliluonnollisena luomisena, vaan sillä ihmeellisellä emanationilla, että jumalallinen elämä yhtämittaa luo, ei, että se loisi yhtämittaa sieluja tänne, vaan että ne sielut, jotka kuuluvat tähän ihmiskuntaan, ovat kaikki hyvin vanhoja ja olleet äärettömän kauan olemassa Jumalasta syntyneinä. Meillä on luonnollisena edellytyksenä, että nuo ijankaikkiset sielut ovat olemassa, meidän korkeammat Minämme eli sisimmät Itsemme.

Kun sitten lapsi on syntyvä tähän maailmaan, silloin pitää paikkansa tuo toinen eksistenssiteoria, että sielu on ollut olemassa, mutta silloin tapahtuu myötävaikutus isän ja äidin puolelta ja myöskin sielun itsensä puolelta. Lapsi itse on myötävaikuttamassa. Eivät vanhemmat yksin määrää, että nyt on lapsi syntyvä, hyvin harvoin he osaavat sitä määrätä, jos joskus siltä tuntuisi, pikemmin se on sielu, joka määrää ja valitsee vanhemmat itselleen. Meidän täytyy sivuuttaa liian monimutkaiset detaljit ja pitää mielessä, että kolme tekijää siinä on: isä, äiti ja tuo kuolematon minuus, taivaassa, joka tahtoo syntyä. Silloin tuo ihminen itse, jälleensyntyvä sielu, on, niinkuin muistamme, puettuna verhoon, jota vanhassa indialaisessa okkultismissa sanotaan karana-shariraksi, syruumiiksi. Ihminen on puettu semmoiseen verhoon, auramunaan, joka on hänen kaikista

okkultisin periaatteensa, kuten madame Blavatsky sanoo. Sitten vanhemmat tekevät hänelle mahdolliseksi pukeutumisen fyysilliseen ruumiiseen, tulemisen näkyväiseksi ihmiseksi. Ja silloin siihen ihmisen personalliseen esiintymiseen ei kuulu ainoastaan fyysillinen ruumis, vaan sen kaksoispuoli, eetteriruomis ja koko ihmisen persoonallisuus, persoonallinen minä, joka on sama kuin hänen tunne- ja ajatuselämänsä. Teosofisissa kirjoissa sitä sanotaan astrali- ja mentaliruumiiksi, vaikka okkultisesti katsoen ne eivät ole ruumiita, vaan auroja, ihmisen persoonallinen tunne- ja ajatuselämä. Ihminen ei olisi persoonallinen olento, ellei hän tuntisi, että hänen sielullaan on määrätty sisältö, hänen sieluelämänsä on se, joka muodostaa hänen sielunsa. Sentähden nykyaikaiset psykologit eivät ajattele sielua kokonaisuutena, vaan nimittävät sitä sieluelämäksi, ja he eivät siinä erehdy, sillä se on tunne- ja ajatuselämä, eikä mikään tarkka muoto, ruumis. Mutta nykyaikaiset psykologit eivät tiedä mitään ihmisen auramunasta, valoverhosta, joka häntä aina seuraa.

Sitten ihmisellä on tämä ruumiinsa. Nyt me kysymme: millä tavalla nuo kolme tekijää, isä, äiti ja jälleensyntyvä sielu itse, vaikuttaa persoonallisuuden muodostumiseen? Me emme saata kieltää sitä tosiseikkaa, että jokainen ihminen on enemmän tai vähemmän esivanhempiensa näköinen, eikä siinä kyllin, että hänen fyysillinen ruumiinsa muistuttaa vanhempia, vaan ihminen perii vanhemmiltaan kaikenlaisia ominaisuuksia, hänen ajatus- ja tunnetapansa, pienet liikkeensä, elämänsä, sanontatapansa, kaikki on kuin perittyä. Tunnumme pojassa isän ja iso-isän jälkiä ja tyttäressä äidin. Me emme osaa kieltää perinnöllisyyden lakia, joka on havaittu kaikkialla. Ja meidän totuudenetsijöinä täytyy ottaa lukuun kaikki tosiseikat. Mehän voimme sanoa ylimalkaan: ihminen on oma itsensä, ei hänellä ole mitään tekemistä vanhempiensa kanssa – mutta samalla realistiset psykologit huomauttavat: nyt sinä et ota huomioon kaikkia tosiseikkoja, jotka puhuvat selvää kieltä.

Nyt kysymme; millä tavalla nuo kolme seikkaa vaikuttavat ihmisen persoonallisuuden muodostumiseen? Voimme vastata hyvin lyhyesti ja samalla huomaamme, että kun skemaattisesti esitetään jotain, on se pääasiallisesti niin. Pääpiirteissään on niin, että isä antaa lapselle fyysillisen ruumiin, isä antaa fyysillisen ruumiin siemenen, äiti sitten muovailee ja vaikuttaa siihen, ihmiseltä itseltään, hänen jälleensyntyvältä minältään, tulee hänen eetteriruumiinsa, hänen auraverhostaan aivan kuin projisoituu hänen eetteriruumiinsa, ne salaiset voimat, jotka ovat fyysillisessä ruumiissa. Äidiltä tulee ihmiselle hänen sieluelämänsä, ajatuksensa ja tunteensa. Se on periaatte, sääntö. Isän tunne- ja ajatuselämä myös vaikuttaa. Tämä antaminen tapahtuu silloin alussa, sillä on huomattava, että kun ihminen itse herää, kun hänen oma minänsä herää ja hän elää omaa elämäänsä, niin on selvää, että hän itse tulee suurimmaksi tekijäksi sieluelämänsä muodostamisessa. Mutta pohjan hän saa äidiltään, ja voimakkaammin vaikuttaa siihen se aika, jolloin ihmissikiö on äidin kohdussa. Mitä äiti raskaana tuntee ja ajattelee, se vaikuttaa lapsen sieluelämään. Jos isällä ja äidillä on hyvä suhde, vaikuttaa isänkin sieluelämä lapseen. Sitten kolmen, neljän vuotiaana, kun lapsi herää ajattelemaan omana minänä, silloin hän alkaa lisätä siihen omia aineksia. Ja koska hän on tuonut karmansa mukanaan, elämäkirjan, johon hän on kirjoittanut oman menneisyytensä ja jonka mukaan hän perii niin debet- kuin kredit-puolelta, niin se on laskeutunut hänen eetteriruumiiseensa, ja eetteriruumis vaikuttaa heti, kun ihminen alkaa elää omaa elämäänsä, koska siinä eetteriruumiissa on hänen omat tottumuksensa, mitkä hän on tuonut mukanaan edellisestä elämästä. Sanokaamme, että ihminen, joka syntyy, on nero. Isä ei ole nero eikä äiti, mutta äidillä on suuria tunteita ja ajatuksia, rikas mielikuvitus j.n.e. Nero, mikä se on? Se ei ole mikään, mitä on peritty isältä tai äidiltä, vaan se on hänen omaa karmaansa, joka on hänen eetteriruumiissaan, kuten taiteelliset taipumukset. Hänestä tulee välttämättä taitava maalari tai kuvanveistäjä tai jotain muuta.

Äidiltä hän on saanut rikkaan mielikuvituselämän, isältä hyvän muistin, nyt sitten tulevat taiteelliset taipumukset hänen eetteriruumiinsa esille. Mikään ei voi häntä elämässä estää tulemasta neroksi, esiintymästä nerona, jos hän itse ei pane vastaan. Sillä tavalla ihmisen menneisyys, ihmisen omat henkiset taipumukset ja kyvyt ovat hänen eetteriruumiinsa, johon ne on laskettu auramunasta. Ja isältä hän saa fyysillisen ruumiinsa, äidiltä sieluelämän pohjan. Sentähden on selvää, että ihminen siis ajatuksissaan ja tunteissaan muistuttaa vanhempiaan, etenkin juuri äitiä ja äidin vanhempia, mutta myöskin isää jonkun verran, sillä onhan isäkin vaikuttanut siihen. Sentähden on selvää, että mitä ihmisellä on sellaista, mitä ei ole vanhemmissa, se on hänen omaa karmaansa menneisyydestä, omaa muistia, niinkuin Platon sanoisi.

Tällä tavalla ymmärrämme ihmisen syntymisen tähän maailmaan. Ja nyt on silloin otettava huomioon eräs merkillinen ja tärkeä seikka. Ihmisen sieluelämä ei tule yksinomaan äidin personallisesta sieluelämästä, vaan siihen on vaikuttamassa toinenkin tekijä. Äiti, nainen, elää kiinteästi omassa sisäisessä elämässään, hän elää kiinteästi kansansa aurassa ja kansallisessa hengessä, hän elää siinä vaistomaisesti, tunteissaan. Hän ei tarvitse olla niin tietoinen omasta kansastaan ja kansallishengestä, joksi mies voi tulla, jos tuntee siihen suuntaan taipumusta. Mutta nainen elää luonnostaan vaistomaisesti kansansa sieluelämää. Sentähden sanotaan naisista yleensä, että he ovat vanhoillisia, he eivät helposti muutu, vaan pitävät kiinni siitä, mitä on, puolustavat uskontoa kansassa, vanhoja tapoja ja yhteiskuntaa. He elävät siinä. Ja se johtuu siitä, että kansallinen aura vaikuttaa heihin, heidän oma sielunsa on auki tunne-elämässä helposti tuohon kansalliseen suuntaan. Sentähden esim. jos isänmaa joutuu vaaraan, niin ketkä sen tuntevat syvemmin, ketkä haluavat ja tahtovat, että isänmaata on puolustettava? Naiset sen tekevät. He tuntevat: nyt miehien täytyy mennä puolustamaan isänmaata. Jos naiset osaisivat katsoa realistisesti asioita sillä tavalla, että

itkisivät ja sanoisivat: „ei suinkaan, ei pidä mennä sotaan“ – niin silloin ei kenties tulisi mitään, mutta samalla tuntisivat he itse ja koko maailma selvästi; nyt naiset pettivät itsensä. Jos he elävät tuossa vanhassa sieluelämässä, niin on luonnollista, että he innostuttavat omia miehiään ja poikiaan sotaan, kuten kreikkalainen äiti sanoi antaessaan kilven sotaan lähtevälle pojalleen: „tule joko voittajana tai tämän päällä kuolleenä.“

Tämä siis vaikuttaa, että kun lapsi on äidin kohdussa ja myös on hänen vaikutuksensa alaisena ensimmäisinä vuosinaan sieluelämänsä puolesta, niin sanotaan, että poikalapsi imee itseensä sitä kansallisuutta ja kasvaa sen kansan henkeen pienestä pitäen. Niin on luonnollista, että ihminen tuntee olevansa suomalainen, ruotsalainen, saksalainen, se on aivan hänen veressään, sielussaan, hän ei pääse siitä mihinkään.

Nyt kysymme; mikä on syntyminen vedestä, koska tämä on syntyminen äidistä, lihasta, vaimosta? Mikä on Johanneksen kaste? Syntyminen vedestä olisi se, että sen sijaan, että ihminen on perinyt sieluelämänsä vanhemmiltaan kaikenlaista pahaa ja likaa ja itsekästä sekä myös tuonut sitä omasta edellisestä elämästään, hän läpikäy veden kasteen, syntyy vedestä ja puhdistaa koko tämän personallisen sieluelämänsä kaikesta pahasta, mitä on tuonut itse ja mitä on perinyt vanhemmiltaan. Hän päättää luopua siitä vanhasta moralittomuudesta ja tulla moraliseksi olennoksi. Se on veden kasteen saaminen ja se on prosessi tässä hänen sieluelämässään. Se ei käy päinsä, ellei hän ole ajattelija ja totuudenetsijä ja harjoita rukousta ja mietiskelyä, että hän todella puhdistaa oman sielunsa.

Se on syntyminen vedestä. Ja se ei silloin millään tavalla häiritse hänen asemaansa ihmisenä ja yhteiskunnassa, vaan tekee hänestä kunnan kansalaisen, tosi israeliitan, tosi suomalaisen, tosi saksalaisen j.n.e., semmoisen olennon, jossa ei ole vilppiä, vaan joka tietää, mikä hänen oma kansallisuutensa on, hänestä tulee suuri vaimosta syntynyt, niinkuin Johannes Kastaja.

Mutta mikä on syntyminen hengestä, mikä on se Jeesuksen antama Pyhän Hengen tulikaste, johon Johannes Kastaja ei kyennyt? Mikä on se Pyhän hengen tulikaste, joka teki apostolit ja joka tekee jokaisen kristityn niin yleismaailmalliseksi, että kaikki kansat häntä ymmärtävät? Se syntyminen Pyhästä Hengestä on todella jotain toista. Ja ehkä me ymmärrämme tuon asian, jos ajattelemme Mariaa, josta sanottiin: „Sinä tulet raskaaksi Pyhästä Hengestä ja synnytät pojan, josta tulee kansansa vapahtaja. Sinä olet synnyttävä Jumalan Pojan.“ Marialle luvattiin, että hän täyttyy Pyhällä Hengellä, tulee siitä raskaaksi ja synnyttää Jumalan Pojan. Jeesuksen Kristuksen elämäntyö ja vaikutus on opettanut meille, mitä tämä syntyminen Pyhästä Hengestä on, jota Maria ja apostolit saivat kokea ja jota jokaisen kristityn pitäisi kokea. Ei se ole niin ihmeellistä, ettei sitä jokainen voisi kokea, mutta se on ihmeellistä silloin, kun se koetaan todellisuudessa. Pyhän Hengen vaikutus on uusi elämä, joka meidät täyttää. Mikä täytti Marian? Muistakaamme, että hän oli nainen, joka koko sielullaan oli avoinna Juudan kansan kansalliselle auralle, se saattoi hänessä elää. Kuta pyhempi ja puhtaampi hän itse oli, sitä kauniimpi oli se kuva, mikä hänellä oli omasta kansastaan, hänen oman kansansa henki täytti hänet. Hänellä oli äärettömän kaunis käsitys omasta kansastaan. Hän oli pyhä ja puhdas nainen. Nyt hänelle sanottiin: „Sinä tulet raskaaksi Pyhästä Hengestä, sinuun tulee se uusi, jota sinulla ei ole ennen ollut. Tämä uusi tekee mahdolliseksi, että voit synnyttää Jumalan Pojan.“ Mikä se uusi oli? Se oli Pyhä Henki. Ja Pyhä Henki on se, joka on koko ihmiskunnassa yhtenäinen ja yhteinen. Se on koko ihmiskunnan Pyhä Henki eli totuuden henki, järki eli ajatus, se totuuden tieto, mielikuvitus, fantasia, kuvitusvoima, mikä on koko ihmiskunnalle yhteistä, niin että se on koko ihmiskunnassa, kaikkialla, missä ihminen voi nousta siihen Pyhään Henkeen. Se on yläpuolella kaikkien eroavaisuuksien, yläpuolella kansallisuuksien, sukupuolen, ihmisten aseman yhteiskunnassa, se on yleisen veljeyden henki, jumalallisen

rakkauden henki, se totuus, joka tietää, että kaikki elävät olennot ovat veljiä, samasta Isästä lähtöisin. Pyhä Henki ihmisessä on siis silloin, kun hän on noussut kaiken yläpuolelle, eikä voi sanoa: minä olen suomalainen, saksalainen, englantilainen – vaan joka voi vain sanoa: minä olen ihminen. Ja samalla hän tietää ja tuntee, mitä merkitsee olla ihminen.

Minä otan heti yhden piirteen, jonka aina tuon esille ja toistan: minä olen ihminen, saman Isän lapsi toisten kanssa, minä en ole luonut itseäni ehkä toisia, olen veli veljien kesken, minulla ei ole valtaa kuoleman eikä elämän yli, en voi ketään tappaa, en vihata, en suuttua kehenkään, en loukata, voin vain rakastaa. En voi siis sotia. Se on tämä kohta, joka on niin, sanoisinko, kiperä ja kapera. Minä en voi sotia, kaikki ovat saman Isän lapsia, minun veljiäni, kaikki ovat yhtä arvokkaita tämän maan pinnalla, Jumala antaa auringon nousta niin hyvien kuin pahojenkin yli, en suinkaan minä saa määrätä, ettei toinen saa olla paha, itse vaan en saa olla paha, saan vain auttaa toisia hyväksi. Tämä ihmeellinen veljeyden tunne, tieto, on Jeesuksen Kristuksen antama Pyhä Henki. Sen Hän antaa ja siihen elämääns Hän vetää meitä. Hän voi meille antaa sen Pyhän Hengen tulikasteen, että tulemme ihmisiksi.

Sentähden me näemme, että verrattain harvat ovat ne yksilöt meidän kristikunnassamme – tietysti saattaa olla tuhansia, mutta sittenkin ne ovat harvoja – jotka ovat Jeesuksen seuraajia, Pyhän Hengen täyttämiä. Tämä on yksilöllisenä kysymyksenä käytännöllisesti kaikista vaikein ratkaista, juuri tämä sotakysymys, sillä se ei ole mikään poliittinen kysymys: nyt Suomi ei mene sotimaan – sillä silloin elämä kysyy: ovatko Suomessa kaikki kristityitä, Pyhän Hengen täyttämiä? Ja sitä me emme voi sanoa. Jos sitä olisimme, silloin itsestään lankeaisi, ettemme sodi. Elämä ei edes sano: älä sodi – vaan: täytyy Pyhällä Hengellä, tule Jeesuksen seuraajaksi. Ja elämä sanoo sen ainoastaan yksilöille. Tietysti yksilöitä voi olla tuhansia, mutta meidän on muistettava, että se alkaa todellisesta pohjasta, ihmisyksilöistä, ja silloin se on

ehdoton. Silloin semmoinen yksilö, joka on syntynyt Pyhän Hengen elämään, tulee ihmiseksi ihmiskunnassa, jossa useimmat eivät tiedä, mitä ihminen on. Semmoinen yksilö on silloin melkein kuin tottunut kulkemaan omaa tietään, sitä tietä Kristuksen jäljessä, joka usein vie marttyyriuteen. Mutta siitä kristinusko alkaa, Pyhän Hengen tulikasteesta. Sen Pyhän Hengen tulikasteen sai Paavali Damaskuksen tiellä, apostolit helluntaina, Maria silloin, kun enkeli Gabriel ilmoitti hänelle, että hän synnyttää Jumalan pojan. Silloin Marian kohdussa oli tilaa Jumalan Pojalle, kun hän tuli Pyhän Hengen täyttämäksi. Ei mikään paha ja itsekkyyks voinut hipaista hänen sieluaan, sillä hän oli niin täydellisesti vedestä syntynyt ja positivistisesti sielussaan niin kääntynyt tasapainoon, että hän oli täyttynyt Pyhästä Hengestä. Hänen kohdussaan saattoi Jeesus ottaa asunnon, se ihmissielu, joka oli kulkenut Pyhän Hengen tien loppupäähän ja tullut Jumalan Pojaksi, koska Hän Natsarealaisena suoritti tuon viimeisen vihkimyssarjan, kuoleman voittamisen. Hän oli siis Jumalan Poika, korkealle kehittynyt ihmeellinen olento. Ja Maria otti Hänet vastaan, ei suinkaan niin, ettei hän olisi miehestä mitään tiennyt, vaan saamalla Josefilta siemenen, joka teki mahdolliseksi hänelle antaa ruumiin Jeesukselle. Hän oli Jumalan Poika syntyessään, mutta Jordanin kasteessa Hän otti kosmillisen Kristuksen itseensä, ja Isä tunnusti Hänet, maailmoiden avaruuksien Jumala, Suuri Elämä, tunnusti Hänet pojakseen: „Sinä olet minun rakas poikani, jonka tänään olen synnyttänyt.“ Ja siitä alkaa Jeesuksen kulku viimeisessä vihkimyssarjassa. Oltuaan vanha Saturnus-olento, vanha adepti, joka oli kaiken viisauden saavuttanut, Hän unohti kaiken ja tuli nuoreksi uudestaan, ikuisiksi nuorukaiseksi, kuolemattomaksi olenoksi. Hänen tiensä kulki kolmannessa vihkimyssarjassa, ja Hän muutti askel askeleelta fyysillistä ruumistaan, teki sen maagilliseksi, sähköiseksi. Ei Hän olisi voinut syntyä maailmaan, ellei Maria olisi täyttynyt Pyhällä Hengellä. Samalla tämä seikka näyttää ja todistaa meille, että kun me kristikunnassa tulemme kristityiksi,

kun me täytymme Pyhällä Hengellä, silloin meidän naisemme muuttuvat, silloin he ensin täyttyvät Pyhällä Hengellä, jotta se tulee auraksi maapallolla. Äidit alkavat täyttyä jossakin kansassa Pyhällä Hengellä, ja sitten ne äidit antavat ruumiit korkeille ihmisolennoille, jotka syntyvät ihmisten kesken. Nythän tiedämme, että jos sattumalta mestarit, korkeat adeptit syntyisivät ihmisten keskeen, he pysyvät piilossa. Jeesus oli erikoisasemassa, Hän ihmisten keskuudessa otti erikoisen kärsimyksen päälleen, Hän oli niin paljon edeltäkäsän suorittanut, että nyt Hänen viimeinen okkultinen työnsä saattoi tapahtua ihmisten kesken. Hän ensimmäisenä otti vastaan kosmillisen Kristuksen. Mutta ne, jotka ovat ottaneet suuria askeleita elämän tiellä, heidän täytyy pitkiä aikoja pysyä piilossa, kunnes me saamme maan päällä olot semmoisiksi, että meidän kesken voivat korkeat olennot olla. Meillä täytyy olla semmoiset olot, että he voivat tehdä fyysisessä maailmassa omaa, todellista työtään, muuten he pysyvät salassa ja tekevät näkymättömästi työtään.